

Sygn. akt VI K 202/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny

składzie następującym:

Sędzia: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Doros

w obecności prokuratora ----

po rozpoznaniu w dniu 04.06.2018r. i 27.08.2018 roku w P. na rozprawie

sprawy karnej **W. R. (1)**

ur. (...) w P.

córki K. i M. zd. P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 21 czerwca 2017 roku w miejscowości L., spowodowała obrażenia ciała S. C. (1) w postaci otarcia naskórka po stronie prawej i lewej w okolicach przedrzepkowych skutkujące naruszeniem czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157§ 2 kk, w ten sposób, ze kierując swoim pojazdem mechanicznym marki B. nr rej. (...) potrąciła S. C. (1) znajdującego się przed maską jej samochodu i spowodowała, że S. C. (1) znalazł się na tej masce pojazdu, a następnie wraz z nim z prędkością około 30-40 km/h przejechała odległość około 150 metrów zanim zatrzymała pojazd mechaniczny, czym jednocześnie naraziła S. C. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

tj. o przestępstwo z art. 160 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

1. Uznaje oskarżoną **W. R. (1)** za winną czynu opisanego wyżej, tj. przestępstwa z art. 160 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 160 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 34 §1 i §1a pkt 1 kk i art. 35 §1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując ją do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym.

2. Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk i art. 627 kpk, § 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7, §17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. C. (1) kwotę 1368zł tytułem zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego z uwagi na udział pełnomocnika radcy prawnego M. K..

3. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu koszty sądowe w kwocie 70 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz

UZASADNIENIE

W pensjonacie prowadzonym w gospodarstwie (...) w L. od 22 czerwca 2016 r. przebywał koń oskarżonej W. R. (1). W dniu 21 czerwca 2017 r. w godzinach popołudniowych do tego gospodarstwa przyjechała samochodem B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oskarżona W. R. (1) razem z kolegą Ł. Ł.. Oskarżona przyjechała do pensjonatu, ponieważ był tam wówczas weterynarz, z którym miała załatwić odrobaczenie jej konia. Po załatwieniu sprawy z weterynarzem S. C. (2) przedłożyła oskarżonej pisemną umowę na pobyt jej konia w pensjonacie. Oskarżona odmówiła podpisania umowy. S. C. (2) poprosiła wtedy ojca – J. C., żeby wyjaśnił z oskarżoną kwestię pobytu konia w pensjonacie. Oskarżona nadal odmawiała podpisania umowy i uregulowania płatności za pobyt konia w pensjonacie. Oskarżona razem z Ł. Ł. udali się w stronę samochodu B.. J. C. blokował oskarżonej wejście do samochodu B. od strony kierowcy. Doszło wówczas do szarpaniny między oskarżoną i Ł. Ł., a J. C.. S. C. (2) krzyczała, że „biją tatę”. Pokrzywdzony S. C. (1) pobiegł wtedy w kierunku samochodu B. i widział, jak Ł. Ł. i oskarżona W. R. (1) szarpią jego ojca – J. C., żeby go odciągnąć od samochodu B.. Po przybiegnięciu S. C. (1) oskarżona i Ł. Ł. uspokoili się. Pokrzywdzony S. C. (1) dowiedział się wtedy, że doszło do sprzeczki z powodu paszportu konia, którego zabrała oskarżona, a który powinien pozostać w pensjonacie oraz z powodu nieuregulowania należności za roczny pobyt konia oskarżonej w pensjonacie. Oskarżona i Ł. Ł. śmiali się, że nie zapłacą za pobyt konia w pensjonacie, ponieważ nie podpisali żadnej umowy. Oskarżona wsiadła do samochodu B. po stronie kierowcy, a Ł. Ł. po stronie pasażera. Gdy oskarżona jechała samochodem B. w stronę wyjazdu z posesji, to J. C. krzyknął do S. C. (1), że ma zamknąć bramę wjazdową na posesję. Gdy pokrzywdzony biegł w stronę bramy, to usłyszał, że jego mama – M. C. (1) krzyczy „uważaj”, a gdy się odwrócił, to oskarżona jadąc samochodem B. z prędkością około 30-40 km/h uderzyła w niego przodem samochodu B., w ten sposób, że pokrzywdzony znalazł się na masce pojazdu. Pokrzywdzony leżąc na masce pojazdu trzymał się rękoma przednich wycieraczek. Oskarżona przejechała przez bramę posesji z prędkością około 40km/h i wyjechała na ulicę. W tym czasie jedna z wycieraczek złamała się i pokrzywdzony uderzał nią w szybę pojazdu B. powodując jej uszkodzenie. Po przejechaniu kilkudziesięciu metrów oskarżona zatrzymała się na chodniku. Pokrzywdzony zszedł z maski pojazdu. Do pojazdu oskarżonej podbiegli wtedy S. C. (2), M. C. (1) i J. C.. M. C. (1) wróciła następnie do domu, aby zająć się wnuczką, a pozostałe osoby pozostała przy pojeździe oskarżonej do przyjazdu policji.

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony S. C. (1) doznał obrażeń w postaci otarcia naskórka po stronie prawej i lewej w okolicach przedrzepkowych. Obrażenia te, jak wynika z opinii (...) w P., spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas nie dłuższy niż 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 2 kk, a działanie oskarżonej narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia bądź nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k. (ciężkiego uszczerbku na zdrowiu). Od dnia 26 czerwca 2017 r. do 31 lipca 2017 r. pokrzywdzony przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Oskarżona **W. R. (1)** ma 29 lat. Jest obywatelką polską. Oskarżona jest panną i ma na utrzymaniu trzyletnią córkę. Posiada wykształcenie średnie, bez zawodu. Z prac dorywczych osiąga dochód w wysokości 1500zł miesięcznie. Oskarżona dotychczas nie była karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonej W. R. (1) (k. 126v. w zw. z k. 48-50),
- zeznań pokrzywdzonego S. C. (1) (k. 127-127v. w zw. z k. 4-5, 27-28),
- zeznań świadków: M. C. (2) (k. 128 w zw. z k. 14-15), S. C. (2) (k. 128-128v. w zw. z k. 17-18), częściowo J. C. (k. 127v.-128 w zw. z k. 20-21), S. A. (k. 128v. – 129v. w zw. z k. 38-39), częściowo Ł. Ł. (k. 128 v. – 129 w zw. z k. 54-55).
- opinii sądowno- lekarskiej z dnia 24.07.2017 r. (k. 11),
- dokumentów, a w szczególności: karty informacyjnej (k. 7), zaświadczeń lekarskich (k. 8-9), karty karnej (k. 51), dokumentacji fotograficznej (k. 59-64, 113-116), kalkulacji naprawy (k. 65-70, 117-122).

Oskarżona W. R. (1) przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym i w toku rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podała, że pokrzywdzony S. C. (1) blokował jej wyjazd z posesji, a gdy się

zatrzymała przed nim, to wskoczył na maskę i klęczał na niej trzymając się rękami za biodra, a jego mina wskazywała, że był z siebie zadowolony. Wyjaśniła, że po tym jak pokrzywdzony rozbił jej szybę w aucie, to zjechała na chodnik, a pokrzywdzony zeskokczył wtedy z maski jej samochodu. Podała, że obawiała się o własne życie, dlatego chciała wyjechać z posesji, a po zatrzymaniu się na poboczu zamknęła się w samochodzie i nie wysiadła z niego do przyjazdu policji.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej **W. R. (1)** zasługują jedynie częściowo na wiarę, a mianowicie w zakresie w jakim podała cel przyjazdu do pensjonatu w dniu 21 czerwca 2017 r. - były to okoliczności bezsporne i wynikały również z zeznań m.in. świadka J. C.. Nie były natomiast wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej dotyczące okoliczności zdarzenia z udziałem pokrzywdzonego S. C. (1), ponieważ były one sprzeczne z zeznaniami tego pokrzywdzonego, jak również z zeznaniami świadków M. C. (2), S. C. (2), J. C. i S. A., którym Sąd dał wiarę w całości, a z jakich wynika, że to wskutek działania oskarżonej pokrzywdzony znalazł się na masce jej samochodu. Nie były logiczne wyjaśnienia oskarżonej zwłaszcza w części w jakiej podała, że pokrzywdzony wskoczył na maskę jej auta, gdy przed nim stała. Gdyby bowiem oskarżona rzeczywiście zatrzymała się przed bramą, to pokrzywdzony nie znalazłby się na masce samochodu. Poza tym zamierzał on tylko uniemożliwić oskarżonej wyjazd z posesji, a do tego wystarczyłoby zamknięcie bramy, czy też tylko stanie przed autem oskarżonej, gdyby rzeczywiście się zatrzymała. Oskarżona jednak, jak sama wyjaśniła, „za wszelką cenę” chciała opuścić posesję Państwa C. i dlatego - jak również sama wyjaśniła, co potwierdzają także zeznania m.in. pokrzywdzonego S. C. (1) - przyspieszyła, gdy widziała, że biegnie w kierunku bramy. To zachowanie oskarżonej W. R. (2) doprowadziło do potrącenia pokrzywdzonego S. C. (1), uderzenia go w podudzia w okolicach podrępkowych i jego upadek na maskę samochodu oskarżonej. Nadto powyższe koresponduje z opinią (...), z której jasno wynika, iż obrażenia u pokrzywdzonego mogły powstać w okolicznościach przez niego opisanych. Jak dalej ustalono w oparciu o zeznania świadków S. C. (1), M. C. (2), S. C. (2), J. C. i S. A., pomimo tego, że pokrzywdzony znajdował się na masce samochodu B. oskarżona kontynuowała jazdę, przejechała przez bramę i zatrzymała się dopiero po tym, gdy pokrzywdzony uszkodził przednią szybę samochodu B..

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków **S. C. (1), M. C. (2), S. C. (2) i S. A.**, albowiem zeznania tych świadków były spójne, logiczne i konsekwentne. Ww. świadkowie dokładnie opisali te okoliczności zdarzenia, które widzieli bądź słyszeli. W szczególności świadkowie M. C. (2) i S. C. (2) widzieli, że oskarżona potrąciła S. C. (1), pokrzywdzony potwierdził tę okoliczność, a świadek S. A., będącą osobą obcą dla oskarżonej i dla pokrzywdzonego, widział, jak oskarżona wyjeżdżała z pokrzywdzonym znajdującym się na masce jej auta i jechała z nim szybko, aż do zatrzymania się na poboczu. Wiarygodne były również zeznania **J. C.**, z wyjątkiem jego zeznań dotyczących prędkości, z jaką poruszała się oskarżona pojazdem B., która miała wynosić 70km/h, ponieważ w tym zakresie dano wiarę korespondującym ze sobą zeznaniom pokrzywdzonego S. C. (1), który podał że oskarżona jechała z prędkością 30-40km/h oraz świadka S. A., który podał, że oskarżona jechała „szybciej niż rower” – z prędkością około 40km/h. Nadto trudno wobec zasad doświadczenia życiowego dać wiarę zeznaniom świadka aby umiał on dokładnie z głowy określić prędkość pojazdu.

Sąd dał wiary zeznaniom świadka **L. L.** jedynie w części w jakiej podał, że w dniu 21 czerwca 2017 r. był z oskarżoną w pensjonacie, gdzie przebywał jej koń i że wtedy S. C. (2) przedłożyła jej do podpisu umowę dotyczącą pobytu konia w pensjonacie oraz że rozmawiali wtedy z J. C. – okoliczności te wynikają bowiem również z zeznań świadków S. C. (1), M. C. (2), S. C. (2) i J. C., którym Sąd dał wiarę w całości. Nie dano wiary zeznaniom świadka, że J. C. uderzył oskarżoną w twarz, jak również że pokrzywdzony S. C. (1) groził im pozbawieniem życia i był agresywny, ponieważ okoliczności tych nie podają inni świadkowie zdarzenia. W szczególności świadek S. A., który widział zdarzenie od momentu wyjechania oskarżonej z posesji do jej zatrzymania się na poboczu podał, że nie widział żadnej szarpaniny po zdarzeniu. Poza tym świadek był kolegą oskarżonej, skoro przyjechał z nią do pensjonatu w sprawie konia i był zainteresowany w składaniu zeznań dla niej korzystnych stąd do jego zeznań należy podchodzić z należyłą ostrożnością.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał także opinię wydaną przez (...) **w P.**, ponieważ była ona jasna, pełna i udzielała jednoznacznych odpowiedzi na stawiane pytania.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania **dowody z dokumentów**. Wskazane dowody zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Oskarżona W. R. (1) stanęła pod zarzutem przestępstwa z art. 160 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Art. 160 § 1 k.k. penalizuje każde działanie albo zaniechanie, które stwarza bezpośrednie niebezpieczeństwo, tzn. zmienia sytuację z bezpiecznej na taką, w której występuje niezwłoczne zagrożenie dla życia lub zdrowia człowieka w zakresie ciężkiego uszczerbku. Przy czym ciężki uszczerbek na zdrowiu zdefiniowany jest w art. 156 § 1 k.k., zgodnie z którym jest to pozbawienie człowieka wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, lub też spowodowanie innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zespecenia lub zniekształcenia ciała. Przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. można dopuścić się umyślnie, tj. działając w zamiarze bezpośrednim lub wynikowym.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 157 § 2 k.k. podlega ten, kto spowodował naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Określony w tym przepisie skutek musi być przy tym objęty umyślnością sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem poważniejszego uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. O tym, z jakim uszczerbkiem na zdrowiu lub naruszeniem czynności narządów mamy do czynienia, najczęściej będziemy posiłkować się opinią biegłego lekarza sądowego lub lekarza biegłego innej specjalności, jako że samo doświadczenie życiowe może być niewystarczające dla stwierdzenia, na jaki okres czasu nastąpiło naruszenie czynności narządów ciała.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżona W. R. (1) swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 21 czerwca 2017 roku w miejscowości L., spowodowała obrażenia ciała S. C. (1) w postaci otarcia naskórka po stronie prawej i lewej w okolicach przedrzepkowych skutkujące naruszeniem czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 kk, w ten sposób, że kierując swoim pojazdem mechanicznym marki B. nr rej. (...) potrafiła S. C. (1) znajdującego się przed maską jej samochodu i spowodowała, że S. C. (1) znalazł się na tej masce pojazdu, a następnie wraz z nim z prędkością około 30-40 km/h przejechała odległość około 150 metrów zanim zatrzymała pojazd mechaniczny, czym jednocześnie naraziła S. C. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wyczerpała od strony przedmiotowej znamiona czynu z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Także od strony podmiotowej oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim chcąc potrafić pokrzywdzonego i spowodować u niego obrażenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku uznał oskarżoną za winną czynu z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to wymierzył jej karę 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując ją do wykonywania 30 godzin pracy miesięcznie. Jako okoliczności obciążające Sąd przyjął znaczny stopień narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowany możliwością wpadnięcia pod poruszający się pojazd. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonej, choć tej ostatniej nie można przeceniać, gdyż jest powinnością każdego obywatela. Wymierzając karę Sąd kierował się przede wszystkim potrzebą zapewnienia realizacji zarówno dyrektywy prewencji indywidualnej (pojmowanej jako konieczność osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do skazanego), jak i prewencji generalnej (rozumianej jako potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) ze szczególnym naciskiem jednak na dyrektywę prewencji indywidualnej w jej aspekcie wychowawczym. Oskarżona nie była w przeszłości karana za przestępstwa, a więc orzeczona wobec niej kara ograniczenia wolności jest wystarczająca dla osiągnięcia w szczególności celów wychowawczych.

W punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego pokrzywdzonego S. C. (1) kwotę 1368zł tytułem zwrotu wydatków, ponieważ w sprawie brał udział jego pełnomocnik będący radcą prawnym. Na zasądzoną kwotę składają się sumy 360 zł za dochodzenie, 840 zł za pierwszą rozprawę i 168 zł za kolejną rozprawę.

Sąd jednocześnie nie zasądzał żadnej kwoty tytułem nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego gdyż jego pełnomocnik nie zgłaszał takiego wniosku.

W punkcie trzecim wyroku Sąd obciążył oskarżoną kosztami sądowymi i opłatą, albowiem jej sytuacja majątkowa pozwala na takie rozstrzygnięcie. Na zasądzoną kwotę kosztów składają się koszty postępowania przygotowawczego w wysokości 50 zł powiększone o ryczałt za zwrotki tj. 20 zł oraz opłatę sądową w kwocie 180zł.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz